

Historien gentager sig

Af Henrik Arildsen, formand for Hiv-Danmark

I TV2 og TV2-Lorry kunne vi midt i maj høre om den 14-årige Shawn Milbo, som ikke må deltage i karatekampe. Grund: Shawn er hiv-smittet. Dansk Karate Forbund og Dansk Idræts Forbund har udtalt, at hiv-smittede ikke må deltage i karate kampe, da der er en mulighed for, at hiv kan overføres i disse kampe.

Vi oplever i disse år, at nogle af de børn, der blev smittet ved fødslen, bliver udsat for den samme diskrimination, som vi voksne hiv-smittede tidligere har oplevet og stadig udsættes for. Det er trist at konstatere, at vi er ikke kommet længere.

For ti år siden var det sager som Politikens kok, der ikke måtte stå i køkkenet, sagen om medarbejderen hos Baltica, som fik eget toilet, bibliotekaren i Roskilde, der oplevede det samme, bussesvømmeholdet i Odense, der blev nægtet adgang til svømmehallen ...

Sundhedsmyndighederne og de frivillige organisationer har de sidste 15 år gjort meget for at oplyse befolkningen om, at hiv ikke smitter ved almindelig social omgang. Men der er åbenbart idrætslæger hos DIF, som havde hænderne for både ører og øjne dengang. DIFs idrætslæge påstår, at han kender til sager i Italien og USA, hvor sportsudøvere er blevet smittet. Hvis de sager er mere end blot rygter, så lad os få dokumentation for dem. Shawn Milbo og andre danske hiv-smittede sportsudøvere kan ikke acceptere at blive afvist af deres sportsklubber, blot fordi en læge hos DIF har hørt om en sag.

Den danske Sundhedsstyrelse udtaler i forbindelse med den aktuelle sag, at der ikke er lægefaglig begrundelse for den trufne beslutning i de to forbund.

Alle må kunne indse, at selv om der skulle løbe blod fra en sportsudøver, så skal der en virkelig speciel situation til, førend dette blod kommer direkte ind i blodbanen hos en anden sportsudøver. DIF glemmer vist også, at der i dag findes en PEP-behandling, som ville kunne bruges i de virkelig ekstreme situationer, hvor blod fra en sportsudøver kommer ind i blodbanen på en anden, selv om jeg har svært ved at forestille mig dem.

Da Greg Louganis under de Olympiske Lege i Seoul i 1988 stødte hovedet mod vippen i sit tårnspring, var hans største bekymring efterfølgende, om idrætslægen, der skulle sy ham, ville blive smittet. Det viste sig efterfølgende, at der ikke var grund til bekymring. Men oplevelsen fik Greg Louganis, som i øvrigt vandt guld i sit efterfølgende spring, til at stå åbent frem. Det er det samme mod, som Shawn Milbo har udvist. At turde stå frem for sportskammerater og trænere. Trist at Dansk Karate Forbund og Dansk Idræts Forbund belønner dette mod med udelukkelse og afstandstagen.

Vi må ikke svigte de idealer, som store og kendte idrætsfolk, som Magic Johnson og Greg Louganis, som stod åbent frem og fortalte om deres smittestatus, har givet verdenen. Begge er de eksempler på, at hiv ikke overføres ved sportsudøvelse, men ved ubeskyttet samleje og brug af samme kanyler.

Hiv-Danmark vil fortsat arbejde for, at støtte hiv-smittede i deres hverdag, også de børn, som nu vokser op. De skal ikke opleve den diskrimination, som vi voksne og dem, som er døde, har oplevet. Vi må sikre hiv-smittede ret til at kunne omgås andre på normal social vis, herunder også dyrke sport.

Hiv-Danmark har i år eksisteret i 10 år og vi kommer til at eksistere i 10 år til. Sagen om den 14-årige Shawn Milbo viser med al tydelighed, at der fortsat er brug for et talerør for hiv-smittede.

**PEP=Post-Exposure-Prophylaxis, en behandling til personer, som udsættes for hiv, enten som følge af sex-uheld (kondom, der brister) eller i arbejdsmæssig sammenhæng udsættes for hiv. Alle de infektionsmedicinske afdeling kan udskrive PEP-behandling, som skal igangsættes senest 24 timer efter mulig smitteoverførsel.*

Grønland i hjertet

Af Ole Morten Nygård,
tidl. formand for Hiv-Danmark

"Det er som om I danskere slet ikke har udviklet jer siden hjemmestyret blev indført i 1979", siger Per. "I spørger stadig om det samme når I kommer her; om fangerne, syfilis og om druk. Ja, vi drikker ca. 12-13 liter alkohol pr. voksen person om året – altså ganske det samme som danskerne drikker". Tankevækkende ord fra Per, da vi en lys aprilaften var til middag hjemme hos ham og hans kone Gudrun fra veneriaklinikken i det idylliske Sisimiut, nord for Polarcirklen.

I det forgangne år har jeg været så heldig at komme to gange til Grønland for at undervise om hiv og aids. Først med Kirsten Madsen og Tina Bruun fra AIDS-Linien i København og bagefter omkring 1. december solo. Vi underviste de frivillige på Aids-Linien i Nuuk og siden for skoler. Da jeg kom anden gang underviste jeg på skoler, gymnasier, socialforvaltninger og hospitalerne i de to største byer, Nuuk og Sisimiut. Det har været vidunderligt og bjergtagende at møde det land og det samfund, som jeg egentligt troede jeg kendte lidt til. Men nej: jeg vidste stort set intet, ved jeg nu.

SYFILIS, ABORT OG KLAMYDIA

Alt det om syfilis er faktisk en historie med lykkelig slutning. Ikke at syfilis-tallene ikke var alarmerende høje i

slutningen af 80'erne, men det var evnen til at tale åbent om sygdommen også. Der var vilje til handling og folk var velvilligt indstillede overfor en meget aktiv smitteopsporing, (som jeg som dansker synes ville være krænkende). Det lykkedes at få syfilistilfældene ned til ganske få eller igen tilfælde hvert år. I Danmark er det gået på samme måde uden så stor offentlig debat eller med en egentlig konkret smitteopsporing (1998: 44 tilfælde 1999: 34). Nu er det i stedet hiv, klamydia og de høje aborttal, der er fokus på i Grønland.

Prævention er svært, også i Grønland. I Sisimiut er aborttallene næsten lige så store som fødselstallene: 45 ud af 100 graviditeter. I Sverige og Danmark ender 20% af alle graviditeter i provokeret abort. Klamydia er i forhold til indbyggertallet fire gange så mange som i Danmark. Når der nu er den store åbenhed om kønssygdomme er det derfor mærkeligt, at der så alligevel forbliver det samme tabu omkring hiv og aids, som også i mange andre lande.

HIV I GRØNLAND

De fleste hiv-smittede bor i Nuuk og Sisimiut på vestkysten. De første smittede var bøsser smittet i Danmark, men siden midten af 90'erne er de nysmittede overvejende heteroseksuelle. Gennemsnitsalderen for de nysmittede er 45 år, (Danmark: 29 for kvinder og 36 for mænd) men i forebyggelsesarbejdet frygter man - ud fra tallene om klamydia og abort - at smitten skal spredes

blandt de unge. Det kunne blive en katastrofe for så lille en befolkning. De tørre tal siger 107 hiv-smittede ved udgangen af 2000, heraf er 32 døde af aids. Af de smittede er 65 mænd, 42 kvinder og 1 barn. Ud fra en stor folkeundersøgelse i Sisimiut i 1998 med testning af børn og voksne er der ikke grund til at tro, at der er uopdagede smittede af betydning. Hvor mange grønlandere, som er smittet i Danmark, der også bor i Danmark ved man ikke. Ligeledes ved man heller ikke hvor mange raske hiv-smittede der er rejst til Grønland fra Danmark. Der er mulighed for anonym testning og der er gratis kondomer på hospitalerne, på mange skoler og hoteller. I visse byer har der været gratis kondomer i taxaerne, der her er flittigt brugt i stedet for selv at have bil. Tilbuddet om kombinationsbehandling og kriterierne for at få den, er de samme som i Danmark. Men der er ingen hiv-grupper eller pårørende-grupper. "Der har været tale om en svært tilgængelig gruppe bestående af mange socialt belastede personer, ofte uden arbejde og bolig, et stort alkoholforbrug og dermed også ofte usikker sex", skriver embedslæge Flemming Stenz i sin pressemeddelelse til WAD 2000 om de nysmittede. Hvis det er betingelserne gør det ikke arbejdet for en organisering af hiv-smittede lettere. Og på de to hospitaler nævner flere det element som en hindring for at folk tager medicinen med den nødvendige regelmæssighed.

UDSTILLING OG NAVNETÆPPER

"Jeg havde en kusine der døde af aids, da hun var 4 år gammel. Jeg er glad for at man vil huske de hiv-smittede". "Jeg havde en onkel. Han var hiv-positiv. Han døde for 2 år siden. Jeg føler jeg kan forstå ham bedre nu efter at have set udstillingen". "Jeg er selv hiv-ramt, og det rører mit hjerte meget". "Måske kan nogen lave et grønlandsk tæppe næsten lige som I har lavet det?" Jeg havde en egen udstilling og to tæpper fra det danske Navneprojekt med til Grønland. De blev vist i kulturhuset Katuaq i Nuuk omkring 1. december. Udsagnene her er fra den kinabog, som min grønlandske arrangør, Sofie Jessen fra Paaris, lagde frem på udstillingen. På den tekniske skole i Sisimiut hang navnetæpperne hele dagen. Efter oplægget og spørgsmålene hjælper nogle elever med at pille tæpperne ned igen. Pigerne står og taler stille om dem og hjælper elegant med at få dem pakket værdigt sammen. En pige kommer hen til mig og vil snakke om kost, og om at leve sundt. Hun vil

navnlig vide om øl og sprut kan skade immunforsvaret. Hun er nervøs i starten, men blødes op under vores korte snak. Jeg formoder, at en i hendes familie er smittet. En anden pige fortæller mig under fire øjne at begge hendes forældre er smittede og drikker meget. Og det med sprutten gør det hele meget sværere for hende: "Bliver man hurtigere syg hvis man drikker meget?"

SKOLEBØRNEGENS SPØRGEN

Jeg vandrer fra skole til skole og fortæller om at leve med hiv for den ene flok urolige uvorne unger efter den anden. Men de må have hørt efter: "Du var bare så sød. Tak fordi du kom", bryder to teenage-drenge ud, da jeg møder dem på ski en fri-eftermiddag. Jeg bliver helt høj af sådanne spontane reaktioner som jeg aldrig har fået fra danske skoledrenge. Jeg vandrer endnu gladere ud i snedalene blandt de sorte fjelde og blander deres tak med det blændende lys, den vindstille tørre luft og det lydløse enorme landskab.

Jeg holdt oplæg på gymnasier, folkeskoler, osv. i begge byer. Mange spørgsmål handler om bøsseriet: "Gør det ikke ondt at blive bollet i røven?", "Kan du slet ikke lide piger?", "Hvordan fandt du ud af at du var bøsse?" Ofte meget mere direkte spørgsmål og uden fris end f.eks. hjemme, og jeg er imponeret af at der navnlig fra drengenes side ikke er den hang til enten at skulle bevise at man tør spørge, eller blufærdighed over ikke at vide noget om sex. Også de meget jordnære spørgsmål kommer: "Kan jeg blive smittet hvis jeg køber fisk af en fanger som lige har skåret sig i hånden og blødt ud over fisken?"

Andre spørgsmål afspejler de unges mange slåskampe: "Har du overvejet at begår selvmord." Et typisk spørgsmål her som jeg aldrig har fået hjemme, hvorimod: "Hvad sagde din far og mor?" er internationalt.

ANSIGTER PÅ GRØNLAND

Ivalu er 21 år og blev smittet for 1 1/2 år side. Han er ung bøsse i Nuuk med en følelse af altid at have været anderledes og ikke passe ind i det grønlandske samfund: "Jo, der er nogen der spytter efter mig på gaden, kalder mig en bakterie og sådan noget. Men jeg ser også meget anderledes ud. Så jeg har ikke gidet gå i byen de sidste mange måneder på grund af folks reaktioner. Da jeg fik at vide at jeg var smittet var jeg total ulykkelig. Jeg tog hjem til min mor. Vi drak os fulde sammen den første uge og vi græd meget sammen. Men så måtte vi

Navnetæpperne udstilles

jo til at komme videre. Min mor var og er stadig min aller største støtte".

"Jeg har prøvet at mødes med en anden hiv-smittet fyr her fra byen, men det blev desværre ikke til noget forhold. Jeg synes det er svært at leve som ung bøsse her når jeg ikke har en kæreste. København er drømmebyen for mig". Ivalus CD4 tal er faldet fra 600 til 400 siden sidste kvartalstjek på Dronning Ingrid's Hospital. Han er bange for at han næste gang skal til at have medicin. Jeg siger til ham, at det sku da er bedre at få medicin end at vente til han bliver lige så syg som jeg har været. Han griner og tygger lidt på udspillet, men synes at medicin vil gøre at han føler sig endnu mere syg, og han frygter han ikke vil kunne klare bivirkningerne: "Men nu er det vigtigste, at jeg siger min lejlighed op og kommer til København! I dette forår!"

På World Aids Day i Nuuk møder jeg 50-årige Ajde. Hun har været smittet i over 10 år, har været meget syg af aids og er nu i kombinationsbehandling. Hun er stor med et markeret ansigt og har klippet sit kraftfulde sorte hår kort: "Jeg er blevet så tyk af medicinen. Navnlig på maven og nakken. Og så har jeg fået helt tynde arme". Hendes bivirkninger er voldsomme og hun holder sig derfor til frugt og spiser som en fugl, siger hun. Hun sidder med en pose tørret frugt mens hun troligt passer dagens boder i forsamlingshuset. Hun lever alene og har ingen børn.

"I dag er jeg pensioneret og kommer hver dag på et ældrecenter og får varm mad. Det er fint og der har vi også noget at lave." Det er tydeligt at ældrecenteret er hendes omdrejningspunkt selv om Ajde er den yngste der. "Jeg har to gange været ude på skoler og fortælle om mit liv med hiv. Mændene bliver meget glade for det, men kvinderne bliver jaloux". Jeg tænker på hvad det mon er hun fortæller.

Dagen slutter med et smukt fakkeltog fra den gamle domkirke, gennem byen og op til en særlig aidsdags-gudstjeneste i Hans Egedes Kirke: grønlandske salmer, prædiken og en bevægende trubadur. Ajde giver mig et varmt knus da vi bagefter skilles udenfor i den knasende tørre sne. For foden af os ligger Nuuks små oplyste huse, de lange etagekarreer og det mørke rolige hav. Naturen er berusende nærværende overalt.

Det første fakkeltog i Sisimiut fandt sted i 1999 og her var Antoinette byens frontfigur, og hun ville ønske at der kunne komme en hiv-gruppe i hendes by: "... for de ringer

Artiklens forfatter møder spørgelystne skoleelever

til mig og jeg kan ikke trøste dem alle sammen". Antoinette er åben hiv-smittet, 60 år og bor alene efter mange års ægteskab i Danmark. Nu er hendes 6 børn og 13 børnebørn hendes nærmeste familie her, og hun bruges i forebyggelsesarbejdet i kommunen. En gylden rynket bedstemor, der taler meget bombastisk og direkte om sex og kondombrug til de unge.

"I 1997 rejste jeg tilbage til Sisimiut efter at have boet 20 år i Jylland. Jeg blev herefter syg og de konstaterede at jeg var smittet med hiv. Dengang tabte jeg 25 kilo, og dem har jeg sandelig ikke fået på igen". Hun smiler med sin skæve mund, som hun bedyrer ikke har noget med aids'en at gøre, men er en gammel skade af børnelammelse: "Her i Sisimiut er jeg nok ligesom alles bedstemor. Jeg er med ude på skolerne og fortæller om, at de skal bruge kondom når de har sex. De skal nemlig ikke smittes sådan som jeg er blevet det!"

DE PÅRØRENDE

Hansine er en lille tæt og rund kvinde, der arbejder for kommunen. Der er en sund soliditet i hende, et stille afmålt smil og en tæt varme. Hendes mor døde af aids for 4 år siden. Hun kender ingen andre som har mistet deres nærmeste: "Jeg har det stadig meget svært efter

Antoinette, 60 år, er åben hiv-smittet fra Sisimiut.

min mors død, går til psykolog, men mangler alligevel nogen at snakke med". Der er ingen gruppe af pårørende hverken i Nuuk eller Sisimiut, selvom der med de hiv-smittedes gennemsnitsalder må være mange søskende, børn og børnebørn til dem. Og psykologstillingen i Sisimiut har stået ubesat i godt et år.

Mange jeg møder siger som Hansine, at grønlandere har svært ved at snakke sammen om følelsesmæssige problemer. Nogen tilskriver det den kultur som det arktiske livs barske vilkår giver og heriblandt fortidens nødvendighed af at kunne klare sult og smerte i livet.

Jakunguaq er en mild mand med øjne der lyser af glød, hans ansigt udstråler levet liv og karske oplevelser. Han brænder for at få noget op at stå. Nu! Hans svigermor er hiv-smittet og som bedstemor er det svært for hendes voksne børn overhovedet at tale med deres børn om hvad deres mormor egentlig fejler. Mormoren vil ikke tale med børnebørnene om det, og det giver stadig flere og flere problemer, for børnene kan ikke forstå, hvad det er de skal "passe på" når de er hjemme hos hende.

Jakunguaq siger, at han altid har været "budbringeren" mellem mormoren og hendes voksne børn. Han er nøglen i den familie og han er ivrig efter at få familien til at fungere. Derfor vil han gerne starte en gruppe af pårørende.

GRØNLÆNDER I DANMARK

Peter Olsen bor i Århus og er åben hiv-smittet grønlandsk i Danmark. Han synes at det var svært, og hans drøm om at rejse hjem og starte en hiv-gruppe, som han beskrev i Magasinet for 2 år siden, er smuldreret.

Michael er 47 år og rejste til København for 24 år siden, arbejdede som socialrådgiver i Nuuk i 1998-99 bl.a. med hiv-smittede, og har ofte ferieret i sin hjemegn: "Det er langt lettere at være bøsse i Nuuk i dag, fordi det er hovedstaden med flere forskellige befolkningslag. Mine landsmænd har fået et meget større forståelse for minoriteter end da jeg "flygtede" hjemmefra. Men da jeg arbejdede deroppe havde jeg min samlever med. Jeg har aldrig mødt decideret modstand når jeg deroppe fortalte at jeg er smittet. Mere at folk blev bekymrede for mit liv og tænkte meget på mig, men de har også set mig ofte gennem alle årene. Det er langt sværere for dem som i forvejen har sociale problemer at leve åbent med hiv, og jeg kender hiv-smittede kvinder, hvis børn har reageret meget kraftigt mod at de ville være åbne omkring deres sygdom"

På et møde i Kafé Knud sidste år med flere hiv-smittede grønlandere, der bor i Danmark, beskrev flere af dem immigrationens omkostninger som af samme slags som andre immigranter beskriver dem: Hvor hører jeg til? Hvor er hjemme? Mange andre problemer end hiv indgik i deres overvejelser om at leve hele deres liv i enten Danmark eller Grønland. Muligheden for at leve mere anonymt i Danmark var et aspekt, men ikke nær alt.

NÆSTE SKRIDT

Alle indtrykkene efter at have været i Grønland giver tanker om hvordan man kunne støtte de folk jeg har mødt. Hiv-Danmark kunne hjælpe og støtte de grønlandske hiv-smittede ved f.eks. hvert år at øremærke 2-6 pladser på

NordAll til grønlandere, sikre mindst 3 pladser på landsseminaret og ved at placere NordAll i 2003 i Nuuk. Det sidste er dyrere, ja, ligesom i Island, der desværre nu er aflyst. Men det var jo netop NordAll, der i 1991 fik gang i Positivgruppen i Island, og ligeledes året efter gav det skub, der sikrede lokaler til hiv-gruppe og oplysningsarbejdet i Helsinki. De erfaringer kan absolut også bruges når det gælder det i NordAll oversete land, Grønland. Indtrykkene jeg vender hjem med fra dette enorme land med den storslåede natur er et arktisk samfund under hastige forandringer. Et land på randen af eksistensmulighed og samtidig moderne. Et land hvor det er svært at leve som hiv-smittet, og hvor pårørende er alene. En befolkning der har et afslappet og muntert syn på seksualitet, men som har mange andre sociale problemer at slås med samt en rivende udvikling på ganske få år. Et land der står overfor meget mere oplysningsarbejde der kræver stærke professionelle og frivillige i mange år endnu. Men først og fremmest et bjergtagende land, der gik lige i hjertet.

Ivalu, Jakunguaq, Ajde og Hansine er ikke disse menneskers rigtige navne.

Adresser

Aids-Linien i Grønland, telefonrådgivning åben 19-22.

Tlf.: 58 13 58

Aids-Fonden, Box 1160, 3900 Nuuk.

Tlf.: (00299) 34 50 00

Paarisa, Hjemmestyrets forebyggelsesråd,

Postbox 1160, 3900 Nuuk. Tlf.: (00299) 32 55 05

Grønlandshjemmestyre: www.hs.gl

Grønlandernes Hus i Danmark, Løvstræde 6,

København. Tlf.: 33 91 12 12

Fakta om Grønland

55.000 indbyggere, hvilket svarer til Helsingør kommune.

12% af befolkningen er født udenfor Grønland.

Fra 1985 til 1989 udgjorde kvinderne 20% af de hiv-smittede. I 1999 udgjorde de 40%.

Straffelovens paragraf 252, stk. 2 gælder ikke for Grønland.

Kønssygdomslovgivningen er afskaffet.

Det registrerede partnerskab for to af samme køn gælder også i Grønland.

Ordliste

Du kan lige så godt vende dig til det. Landet og stederne har fået deres oprindelige navne igen.

Kalaallit Nunaanni = Grønland

Nuuk (tidl. Godthåb) hovedstad, 15.000 indbyggere

Sisimiut (tidl. Holsteinsborg) næststørst, 5.400 indbyggere

Hiv-Danmarks engagement i ECAB, en del af EATG

ECAB er en europæisk medicin aktivistgruppe, der afholder deres møde i Bruxelles hver anden måned. Medlemmerne af denne aktivistgruppe beskæftiger sig med forskellige sider af hiv, men har det til fælles, at de i ECAB holder sig a jour med udviklingen inden for medicin til behandlingen mod hiv. Der er 40 medlemmer af ECAB. Jens Wilhelmsborg er den ene af de to, der deltager fra Danmark. Han har været med i ECAB siden november 1999.

Behovet for ECAB opstod med fremkomsten af kombinationsbehandlingen i 1996. I EATG så man et behov for at sætte et særligt fokus på behandlingsmulighederne i Europa.

ECABs hovedformål er at sikre at de nyeste mediciner hurtigere kommer til Europa og kommer til gavn for de hiv-smittede. Der er tale om 'early access'-programmer som når forsøgene går ind i fase III, hvor medicinen frigives til en gruppe af personer i et specifikt land i Europa. Fase III forsøgene ligger mange gange 2 år længere fremme i USA end i Europa.

At Hiv-Danmark har siddet med i ECAB har senest bevirket, at der i Danmark er blevet kørt forsøg med præparaterne Kaletra og IL-2 før de blev frigivet.

- Medicinalindustrien har behov for ECAB og omvendt. ECAB skaber dialog mellem medicinalindustrien og de hiv-smittede. ECAB repræsenterer de hiv-smittede i Europa. Med deltagelse i ECABs møder får man indsigt i, hvad der er på bedding, siger Jens Wilhelmsborg. Man giver håb til dem, hvor behandlingen ikke virker optimalt og dem med mange bivirkninger.

Med engagementet i ECAB kan han give feedback til de hiv-smittede via Hiv-Danmark, fordi han får indsigt i resultaterne fra igangværende forsøg. Men en stor del af hans arbejde består i at lytte og melde tilbage fra møderne til Hiv-Danmarks informationsafdeling.

I juni er emnerne 'medicinskift' og 'når behandling slår fejl' programsat. Det er formandskabet under ECAB, der sætter emner på ECABs dagsorden og forskere og repræsentanter fra medicinalindustrien, der så inviteres til at komme og holde foredrag om disse emner.

- Medicinalindustriens krav kan også imødekommes,

som Jens Wilhelmsborg så diplomatisk formulerer det. Med ECAB lægges der nemlig vægt på at flest mulige med behov får adgang til de nye mediciner. Det er ikke altid den målgruppe, der har den største interesse for medicinalindustrien i deres forsøg.

En anden vigtig pointe med ECAB er også, at man netop sikrer, at behandlingsmulighederne bliver så ensartet og udbredt som muligt for alle hiv-smittede i Europa. Man vil derved forsøge at undgå, at det er nationale grænser i Europa, der spiller ind ved behandlingsmulighederne af hiv. En pointe, der er værd at bemærke for at undgå, at hiv-smittede skal søge til andre lande for at opnå optimal behandling. Trods dette ønske om ensartet-hed i behandlingsudbuddet i Europa er de dog i lande som Frankrig, England og Italien langt fremme i behandlingen af hiv end i mange andre europæiske land.

ECAB er en vigtig aktivistgruppe på europæisk plan. ECAB er i dag med til at rådgive EU-Parlamentet og EU-kontoret for medicinevaluering. Herved er ECAB helt fremme, når EU formulerer forskningsprotokoller. Og en garant for, at forsøgene i Europa kommer hurtigst muligt i gang og omfatter flest mulige hiv-smittede med behov for behandling med nyere medicingrupper.

EATG (European Aids Treatment Group) blev grundlagt i 1991 af en gruppe personer berørt af hiv og aids beskæftiget med den medicinske behandling af hiv. Der er i dag over 140 enkeltmedlemmer fra 27 forskellige lande. Flertallet af disse medlemmer er selv aktive i nationalt hiv-arbejde. Hiv-Danmark er medlem af EATG.

ECAB (European Community Advisory Board) blev af EATG nedsat i 1997 for at fremme en bedre og mere produktiv dialog mellem forskere og udviklere af nye præparater til bekæmpelse af hiv og de europæiske hiv-smittede. I ECAB sidder personer, der er involveret i hiv-behandling fra 18 europæiske lande. De mødes hver anden måned med forskere fra medicinalbranchen for sammen at vurdere igangværende og kommende medicinske forsøg og sikre at behov i fællesskabet i mødekommene. Hiv-Danmark deltager med to medlemmer i ECAB.

